

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmáu (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

HA ESTAT UN EXEMPLE
PER LA SEVA HUMANA I
EFICAÇ GESTIÓ POLÍTICA

Josep Maria
Solé i Sabaté



Catedràtic d'Història
Contemporània a la UAB

Pepe Mujica, líder singular

De la presidència de Pepe Mujica a l'Uruguai ens en queda l'obra feta. Mujica ha estat un exemple per la seva humana i eficaç gestió política. L'Espanya del PP és dels pocs llocs al món on la seva acció de govern ha estat silenciada. La trepa d'en Rajoy, com diu la cançó, no va per a res a l'Uruguai; naufragaria, ja que el país sud-americà ha expulsat tota mena de gestió fraudulenta de la seva democràcia.

AQUEST GAT VELL DE LA POLÍTICA, de 79 anys, ha esperanat un país que els catalans hauríem de dur al cor. Hi estem lligats per milers d'emigrants que hi anaren a fer les amèriques i hi trobaren una nova llar. Un país al qual hem fet una extraordinària aportació cultural i econòmica. Quatre membres de la família Batlle, oriünda de Sitges, n'han estat presidents. Als anys 60 Mujica va ser guerriller Tupamaro, va rebre sis trets i va ser pres quatre vegades, en dues de les quals va escapar-se de la presó de Punta Carretas. S'ha passat gairebé 15 anys de la seva vida a la presó. En el darrer període de detenció, entre 1972 i 1985, va ser ostatge de la dictadura, amenaçat d'execució si la guerrilla feia

accions armades. L'any 1985, amb el retorn a la democràcia dins Frente Amplio, es va fer cada cop més conegut. Torna a viure com fins avui a la seva *chacra*, una modesta granja rural als afores de Montevideo negant-se a residir al palau presidencial. Hom comença a veure en ell l'heroi normal, l'home del carrer, el guia humà antilíder. Admirat per la franquesa amb què actua i parla, el 2005 va ser designat ministre de Ramaderia, Agricultura i Pesca. Pel fet de ser un ministre atípic obté una tremenda popularitat, i després d'un temps al Senat per renúncia al ministeri, és elegit president per majoria absoluta el 2010.

EN EL DISCURS INAUGURAL va condemnar els crims de la dictadura i els de la guerrilla –“ningú té dret a la vida d'un altre”, va dir–, un fet insòlit que mai cap

Hom el defineix com el darrer heroi de la política, un exemple a somiar per a una Catalunya lliure

grup guerriller semblant ha fet. Després es confongué entre la gent. Feia vida com una persona corrent més enllà del seu càrrec. Si s'esqueia, a mig matí feia un refresc o cafè a qualsevol establiment o anava als llocs pel seu compte, sense cap mena de seguici o protocol.

POSTERIORMENT, COMENÇÀ a ser conegut arreu del món, fos apaivagant conflictes amb l'Argentina, a la qual qualifica de país germà; afrontant la legalització i regularització de la venda de marihuana o fent un discurs a l'ONU sobre els reptes de la humanitat que ha estat dels més aplaudits de la història i que les televisions de la caverna espanyola no han donat a conèixer.

ENTRE L'OBRA FETA cal destacar el creixement de feina, que ha assolit el nivell més alt de la història del país. Fins i tot, el juny del 2014 la taxa d'atur, de només el 6,8%, va obligar a cercar a l'estranger treballadors qualificats. Ha baixat la taxa de pobresa, sobretot a les zones rurals. A Amèrica Llatina i el Carib, l'Uruguai és el segon país amb menor índex de pobresa i el que registra la taxa més baixa d'indigència. Han augmentat els ingressos de la gent, en sou un 23% i un 24% en les jubilacions. Ha diversificat les fonts energètiques, ha despenalitzat l'avortament i ha aprovat el matrimoni igualitari.

HOM EL DEFINEIX com el darrer heroi de la política, un exemple a somiar per a una Catalunya lliure. Lluny, molt lluny, queda Mujica dels polítics espanyols, PP, PSOE i extrema dreta, que temen la democràcia i han aconseguit que el nou 9-N, passi el que passi, ja sigui un triomf.

La columna

Matthew
Tree



SOS

Per als que hi tenim accés, la literatura catalana no deixa de ser una font de sorpreses contínua: just quan et penses que la tens més o menys apamada, topes amb algun gran clàssic que desconeixies o alguna novetat notable. M'acaba de passar amb les dues últimes lectures. La novetat: el poc conegut però molt entretingut *Manual de supervivència* (2010) de Jordi Dausà, tan còmicament absurd com versemblant. El clàssic: *Dietari de viatge. De França a Mèxic* (escrit el 1942, publicat el mes passat per Duxelm) d'Artur Bladé. En aquesta descripció excepcional de l'últim èxode republicà de França estant, Bladé passa sense fissures estilístiques d'uns comentaris tranquil·lament aspres a un lirisme corprendor (i a l'inrevés). La qualitat de la seva pro-

Es fa servir com un acrònim de 'same old shit', referint-se a situacions tan repetitives com enutjoses

sa a part, hi surt, a més a més, un episodi concret que hauria pogut passar ahir mateix: al vaixell, una nena mor al cap de pocs dies de néixer i els seus pares abillen el taüt amb la senyera. De seguida, hi acudeix una representació de polítics castellans amb la bandera de la República (*la nacional*) i insisteixen que es col·loqui, també, al taüt, tot preguntant, agressivament, si els pares de la nena no són espanyols? Se'ls explica que la senyera hi és per una qüestió sentimental, no política.

A partir d'aquí, el vaixell sencer es divideix entre els catalans i la resta dels refugiats, tots discutint feroçment a alta mar sobre la identitat, la història i el dret a la secessió de Catalunya. Com se sap, el senyal de socors utilitzat en la mar fou, durant anys, SOS (per *save our souls*, 'salveu les nostres ànimes'). Avui, SOS es fa servir en anglès com un acrònim de *same old shit*, referint-se a situacions tan repetitives com enutjoses. I si fa 72 anys l'actitud dels polítics espanyols envers els catalans era tan semblant a la d'ara, qui es pot sorprendre de la voluntat, sembla que majoritària, de la població catalana actual de no aguantar la mateixa vella *shit* ni un mes més?

EL
DIBUIX



Fer

